

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.805 van 23 mei 2001
in de zaak A. 93.378/XIV-3346.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 7 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 23 juni 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedure inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 23 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij, die beweert van XXX nationaliteit te zijn, komt, samen met haar twee

minderjarige kinderen, België binnen op 8 augustus 1999 en verklaart zich op 9 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 18 april 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 juni 2000 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Dit is de bestreden beslissing.

2.1.1. Overwegende dat verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de hoorplicht en de rechten van verdediging; dat verzoekende partij dit middel als volgt uitwerkt :

"Dat verzoekster dd. 19 april 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indiende tegen de beslissing van weigering van verblijf haar dd. 18 april 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend (cfr. stuk 2).

Dat verzoekster bij de behandeling van haar dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoekster geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekster zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij haar relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoeksters persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoeksters belangen, meer zelfs verzoeksters vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoeksters uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekster derhalve bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd.

Dat verzoeksters rechten van verdediging geschonden werden doordat zij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal haar relaas uiteen te zetten";

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.1.3. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige

wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel faalt naar recht;

2.2.1. Overwegende dat verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer deze stelt dat verzoekster geen gewag maakt van een

actuele vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder naliel rekening te houden met het feit dat verzoekster van A. origine en afkomstig is uit K.

Dat verzoekster wegens haar origine genoodzaakt was haar land te ontvluchten.

Dat sinds maart 1999 in K. de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WOII. Dat de XXX autoriteiten in gans K. een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische A., indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat verweerder evenwel naliel met alle gegevens van verzoeksters asielrelaas rekening te houden.

Dat immers het subjectieve element van verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar haar land door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de « Guide des procédures et critères a appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992 » in tal van paragrafen de het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par. 38: « Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération. »

Par. 40 : « La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur » en par. 52. : « Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé ».

Dat verzoekster angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale XXX Republiek aan de macht blijvende regime van President M.

Dat immers dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President M., die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in K., nog steeds in de Federale XXX Republiek aan de macht is en blijft. President M. durft het zelfs aan om publiekelijk de terugtrekking van de vredesmacht uit K. te eisen (cfr. "M. says K. peacekeepers should leave", <http://www.cnn.com>, stuk 3), wat betekent dat hij in geen geval K. heeft opgegeven.

Dat een nieuwe inval van S. troepen in K. niet uitgesloten is (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 24.02.2000 "Navo bezorgd over S. troepenopbouw nabij K.", stuk 4).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in K. opnieuw opblaait (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 14.02.2000 "Etnisch geweld laait weer op in M." stuk 4).

Dat uit het rapport van Amnesty International "Federal Republic of Y. (K.). Update from the field", dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in K. momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 5).

Het rapport stelt in K. een "disturbing increase in human rights abuses (p. 1) vast, verder "there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in K." (p. 2) en "there has been a marked increase in criminality in K. and the administration has been unable to establish a functioning judicial system" (p. 4)

Dat verzoekster, gezien de onzekere politieke situatie, gezien zij er getuige was van een bloedige uitroeiingsoorlog en gezien de volledige vernieling van haar woning, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale J. Republiek aan de macht blijvende regime van President M.

Dat verweerder onvoldoende rekening hield met alle gegevens van verzoeksters asielrelaas, meer bepaald met het subjectieve element van verzoeksters vrees en met de feitelijke actuele toestand in K. Dat derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 1, A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen schendt";

2.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteenzet waarom de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is; dat die redenen drieërlei zijn; dat de commissaris-generaal vooreerst vaststelt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent verzoeksters afkomst; dat ten tweede verzoekster, van vermeende etnische A. afkomst uit K., geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar K., omdat de situatie in K. sinds verzoeksters vertrek gevoelig gewijzigd is nu de regio volledig gecontroleerd wordt door de

internationale gemeenschap en de S. ordetroepen en autoriteiten uit de regio vertrokken zijn; dat de commissaris-generaal in de derde plaats vaststelt dat het feit dat verzoekster in K. niet meer over een woning zou beschikken een probleem van louter socio-economische aard is dat niet valt onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie; dat de commissaris-generaal het eerste motief als volgt motiveert:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels rijzen omtrent betrokkenes afkomst. Zij is niet in het bezit van enige documenten die haar identiteit kunnen staven. Bovendien zijn betrokkenes verklaringen niet eensluidend.

Zo verklaarde zij tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geboren en getogen zou zijn in L., gemeente D. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene echter geboren te zijn in K., D., en er ook altijd te hebben gewoond. Daarenboven is zij totaal niet op de hoogte van de topografie van haar beweerde woonplaats. Zo slaagde betrokkene er niet in enkele omliggende dorpen van haar beweerde woonplaats op te noemen, kon zij zich de naam van de omringende bergen niet herinneren en kon zij de nummerplaten die in haar gemeente gebruikelijk zijn niet beschrijven. Zij slaagde er evenmin in zich de naam van een fabriek, een hotel of het treinstation uit D. te herinneren";

dat verzoekster tegen het eerste weigeringsmotief geen kritiek inbrengt; dat nationaliteit in het vluchtelingenrecht een determinerend gegeven is; dat derhalve de commissaris-generaal alleen al op basis van dit determinerende motief verzoekers aanvraag kennelijk ongegrond kon verklaren; dat de overige motieven waarop de bestreden beslissing steunt slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kan aantasten;

Overwegende dat wat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, uit het hiervoor overwogene

volgt dat verzoekende partij zich niet nuttig op die schending kan beroepen, nu zij de motieven van de bestreden beslissing blijkt te kennen en er in het tweede middel kritiek op uitoefent; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middelen tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedure inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op drieëntwintig mei tweeduizendeen,
door :

de HH. G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.